

Kedves Testvérek!

Úrnapja az eucharisztia ünneplése, az Oltáriszentség, vagyis Jézus Krisztus valóságos jelenlétének ünnepe a kenyér és bor színei alatt. Minél inkább tisztelettel, imádatával és áhítattal vagyunk az Oltáriszentség felé, annál inkább figyelmen kívül hagyjuk, hogy mi a mi lehetőségünk, mi a mi akár felelősségünk vele kapcsolatban. Kérdés, hogy mi emberek mit tudunk tenni azért, hogy egy ilyen csoda létrejöhesse? Az evangélium szerint, az emberek Jézus után mentek. Ugye ismerjük ezt a mondást, azt mondják: „Jó helyen volt, jó időben.” Hát van ilyen, és ez nagyszerű, hogy valaki jó időben megy jó helyre. Megdolgozunk azért, hogy aztán azt mondhassuk: „Hát ez gyönyörű nap volt, nagyszerű este volt, csodálatos lakoma!”

Jézus működése kezdetén óvakodik, hogy rögtön kiálljon az emberek elé, és azt mondja: „Én vagyok a Messiás! Engem vártatok?” A várt Messiással szemben a vallásos zsidóknak lesz egy csomó elvárása. Jézus itt még a tanításának az elején van, a működésének az kezdetén van, és itt nem várják el tőle, a Messiási jövendölések által megfogalmazott ígéreteket, hanem mennek vágyakozva és keresve és nyitottan és befogadó készen. Ez a vágyakozás, ez a nyitottság, ez nem egyszerűen csak arra vonatkozott, hogy „Gyógyítsd meg!”, hanem Jézus tanítása felé volt ez a nyitottság és ez a vágyakozás. Tehát nem csak a gyógyulásra voltak nyitottak, hanem Jézus által megfogalmazott tanításra. Nyitottak vagyunk-e? Természetes volt a tanítványoknak, hogy odamennek Jézushoz, és figyelmeztetik Jézust, hogy „Uram, azért látszik, hogy nagyon benne vagy a tanításban, meg nagyon a gyógyításban, de hát itt azért most már este lesz, el kell küldeni az embereket.”

Ez is egy olyan szép dolog, hogy figyelmeztetik Jézust, hogy rászorult vagy nem, ez egy másik kérdés, de hogy nem kritizálták. Mikor már valami nekünk feszültséget okoz, kritizálunk, márpedig itt a tanítványoknak ez feszültséget okozott. Ott vannak Jézussal tizenhároman és ott van ötezer férfi, és nincs mit enni. Egy ilyen helyzet okozhat a tanítványokban feszültséget, akik úgy érzik, hogy ők most egy kicsit rendezők. Milyen izgalmas, hogy nem nekiálltak sápítozni, okoskodni! Mária és Márta történetében, hallhatjuk Mártát: „Hagyod, hogy egyedül szolgáljak?” Figyelmeztetik Jézust. De mire figyelmeztetik, mi alapján figyelmeztetik? Arra, hogy ők másokra figyelnek. Ezek a tanítványok érzékenyek azokra az emberekre, akikkel kapcsolatban azt gondolják, hogy lehet, hogy szükségét szenvednek, vagy szükségét fognak szenvedni. Vagyis a tanítványokban ott van nemcsak egy Jézus felé való nyitottság, érzékenység, hogy én vagyok a tanítvány, hanem nyitottak és érzékenyek azokra, akik ott vannak.

Azt mondja a szentíró, hogy egész nap történik az, hogy Jézus nyitott az emberekre, tanítja őket, együtt imádkoznak, akkor meggyógyítja. El tudom képzelni azt, hogy ezek a tanítványok anélkül, hogy Jézus egész kifejezetten mondta volna nekik azt, hogy „Én most gyógyítok, ti figyeljete a népre!”, hogy a tanítványok bent vannak Jézusnak az erőterében, és azt látják, hogy Jézus ezt csinálja. Ahogyan Jézus figyel ott a betegre, és aztán ott a népre, akkor örájuk, akik ezt nem értik, akiknek kéne valamit mondani, hogy a tanítványok maguktól ráhangolódnak erre a működésmódra. Azt mondják, hogy egész természetes, hogy mi is elkezdünk valahogy olyan módon cselekedni, vagy egyáltalán érzékenyek lenni, vagy figyelni, ahogy azt a Mestertől láttuk. Nemcsak figyelnek rájuk, hanem ez azért valahogy érzéseket fog bennük kelteni. Az emmauszi tanítványok történetével találhatunk izgalmas párhuzamokat, meg persze különbséget, és hogy ott is milyen fontos az, ahogy a tanítványok azt mondják, hogy „Uram, hát esteledik már. Hát gyere, gyere velünk, mert lemenőben a nap, és akkor mi tudunk együtt vacsorázni.” Hogy megjelenik ugyanez a motívum, és itt nem Jézusra vonatkozik az együttérzés, a gondoskodásnak a szándéka, hanem a népre, a többiekre.

Ezekben a tanítványokban kétségkívül van előrelátás. Hát, de szép ez, hogy azt szoktuk a történet kapcsán mondani, hogy a tanítványoknak semmi mása nem volt, csak volt két hala, meg öt kenyere. Figyelmese voltak, nyitottak voltak, együtt érzők voltak, előrelátók voltak. El tudom képzelni, hogy a tanítványokban volt egy olyan gondolat, hogy „De most hogyha itt éhezni fog ez az ötezer ember, most lehet, hogy nem is az a kínos, hogy mi is Jézushoz tartozunk...”. Mert hát a szentíró pontosan leírta, hogy saját szándékukból jöttek ki, mondhatjuk azt, hogy az öngondoskodás nyilvánvalóan egy fontos téma, tehát mindenki gondoskodik magáról. Hanem azt is el tudom képzelni, hogy az is megjelent nekik, hogy ha most itt a tömeg éhezni fog, hogy valahogy akkor Jézus rossz színben fog feltűnni. Hogy nem csak a nép felé van egy együttérzés bennük, hanem talán a Mesterük felé is, hogy nem akarjuk azt, hogy így legyen, és akkor majd zúgolódnak, és pont a Mester ellen.

A következő, hogy Jézus ezt a mondatot mondja, hogy „Ti adjatok nekik enni.” Most akkor itt nézzük meg ezt, hogy Ti. Mit szoktunk kiemelni? Azt, hogy Jézus csodát tesz, fogja a kenyereket, a halakat és csodát tesz. De hát most látjuk, hogy ennek egy komoly előzménye van. Nemcsak az, hogy a tanítványok hozzák a kenyereket, meg a halakat, hanem az, hogy itt a tanítványoknak van egy ötlete, hogy kellene valamit kezdeni a néppel, hogy ne éhezzenek. Most mindegy, hogy Jézus már reggel tudta, hogy ezt fogja csinálni. Nem ez az érdekes, hogy ezt tudta vagy nem tudta. Hanem a tanítványokban ott volt a figyelem, az együttérzés, a jó

szándék, a jóakarát, és hogy amikor Jézus azt mondja „Akkor ti adjatok nekik enni, akkor osszátok szét!” A tanítványok ezt hogyan élhették meg? Úgy, hogy a Mester együttműködik velünk. Hát mi vettünk valamit észre, hát nekünk fontos volt valami, érzékenyek voltunk úgy, mint ő, együtt érzők, és mi szóltunk neki, és aztán általunk akkor csinált valamit. Vagyis, hogy mit éltek meg? Azt, hogy a Mester együttműködik velük, az ő egyszerű gondolatukkal, egyszerűen jó szándékukkal, az együttérzésükkel, a figyelmességükkel. Miért is merem azt mondani, hogy ez bent van ebben a történetben? Mert a történetnek az előzménye pontosan az, ha Lukács evangéliumának a kilencedik fejezetét elolvassátok, hogy Jézus hatalmat ad a tanítványoknak, hogy menjenek és gyógyítsanak, és ördögöket űzzenek, és jönnek vissza hatalmas lelkesedéssel, és miután visszaérkeztek, egy kicsit pihennek, és ez a következő történet. Vagyis a tanítványok benne vannak abban, hogy Jézus kezdi bevezetni tanítványokat, hogy Jézus folytatja azt, hogy „Majd én adom nektek, adom és adom, és én fogok veletek együttműködni, mindazzal a kicsinek tűnővel, amit ti adtok.”

„Ti adjatok! Adjatok!” Múlt héten arról beszéltünk, mi a jó irány: A másik ember. Én szeretnék valamit adni neked. Ez olyan egyszerű, hát azt mondjátok, hogy közhelyes, meg unalmas, meg nevetséges, de azért én nem egyszer figyelem azt, hogy ezt a stratégiai döntést, hogy én úgy élek ezen a földön, hogy a másik ember az irány és az, hogy mit vagy hogyan adhatnék neked, hogy ez egy fontos döntés és ezt a stratégiai döntést nagyon sok keresztény ember nem hozza meg. „Adjatok nekik.” Nekik, és ez olyan szép, hát nekik, vagyis mindenkinek. Azt mondja... Az embereket csoportokba ültetik le, de a kenyér mindenkinek jut. Hát ez olyan főlsszabadító, hogy nincs az, hogy ott vannak a jók, meg a rosszak. Ez olyan szép, mert sokszor miről beszélünk? Arról, hogy ez a történet valamiképpen az Eucharisztia előképe, már valamiképpen az ősegyház, ahogyan már megtöri a kenyeret, és az eucharisztikus közösségben van. Hát ezt a történetet is elkezdí így értelmezni, tehát tulajdonképpen visszafelé menően is már egy előképet lát. Persze ez teljesen rendben van, de azért a magában a történetben miről van szó? Hogy jönnek az emberek a Mesterhez és a tanítványokhoz. És mi történik? Hogy Jézus először is szeretne együtt lenni velük.

Nem akart semmit se csinálni. Ugye, amikor kimegy a tanítványokkal, úgy kezdődik a történet, hogy fárasztó napokon vannak túl, mert a küldetésüket teljesítették, és Jézus semmi mást nem akar, csak együtt akar velük lenni. Aztán mikor jön a nép, akkor ugye szívesen fogadja őket. Akkor tehát együtt lenni, akkor tanítja őket, akkor gyógyítja őket, akkor imádkozik értük és velük, és azután pedig enni ad. Mi mindenre érzékeny Jézus, hogy hát egy új világba vezeti be. Nekünk is kellene egy új keresztény világ?

Következő, hogy mit mondanak a tanítványok? Azt mondják, hogy „Hát, nekünk van öt kenyér, két hal. De hát mi az ennyinek? Akkor most el kellene mennünk, és akkor úgy venni kéne.” Mi ezt meg szoktuk mosolyogni, nem? Hogy ott mennek, toporognak, és kicsit az ügyetlen gondolataikat előadják. De szeretném máshonnan látni, mert ezek a tanítványok odamennek, most az érzékenységre részéről már beszéltem. De mi a másik része? Hogy ők előállnak egy tervvel. Nekik terveik vannak. A maguk módján, amit ők ki tudnak sütni, azt ők kisütik, és kitalálják, hogy ezünk van, ezt lehetne csinálni, ha ez nem elég, akkor majd azt fogjuk csinálni. Én ezt nagyon nagyra tartom. Nagyon is nagyra, mert Jézus aztán ehhez tud kapcsolódni, és az nem csak az öt kenyér, meg a két hal, hanem nekik van egy ötletük, és van egy tervük, és van egy gondolatuk, és akarnak valamit csinálni. Jézus ehhez is kapcsolódik, nemcsak elveszi a kenyeret, meg a halat, és csinál egy csodát.

A tanítványainak adja, hogy a tanítványok adják tovább. Hát ez is nagyon szép, mégpedig azért, mert szinte minden nap föltehetjük ezt a kérdést, hogy „Mi az, amit én kaptam, amit kifejezetten Jézustól kaptam, de nem az enyém, csak nálam van, és valakinek vagy valakiknek szükséges odaadni?” Szinte minden nap föltehetjük ezt a kérdést. „És akkor ők szétszétváltak.” Szétszétváltak?

Akkor a zárás így szól, hogy a maradékot összeszedték. Most megint, hát ismerve magunkat, most, ha ezt úgy mi magyarok okosba csináltuk volna, ez a történet szerintem valahogy úgy fejeződött volna be: „És pontosan annyi kenyér és hal volt, amennyire a népnek szüksége volt. A tanítványok körbementek, és mindenki jóllakott.” Ott van a maradék, mikor késő este van, biztos másnapra is el lehetne tenni. Tessék, ők visszaadták, visszaadjuk.

Ahogy ott a nép a maradékot visszaadja és odaadja, hogy ebben azért az is benne van, hogy ez tényleg egy jó nap volt. Hogy ez a jó nap annyira fölülmúlta azt, amit gondoltunk, hát nyitottak voltunk, vágyakoztunk, de azért ez egy nagyon jó nap volt. És valahogy most van bennünk annyi bizalom és remény, hogy a következő napunk is Jézussal lesz. Ezért nyugodtan azt a maradék halat meg kenyeret nyugodtan odaadhatjuk, mert a következő nap is egy kalandosan izgalmas és szép nap lesz. Már alig várom, hogy följöjjön a nap vele. Várjuk-e, hogy Jézussal följöjjön a nap? Amen.